ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyň: **a) M. D.**, a **b) Mgr. I. P.**, obě zastoupené JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Panská 895/6, Praha 1, a žalobce: **c) Mgr. J. U., MBA**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti: **CC Real, s. r. o.**, se sídlem Revoluční 1963/6, Praha 1, zastoupená Mgr. Michalem Bedrnou, advokátem se sídlem Eliášova 922/21, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň a) a b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2020, č. j. 11 A 194/2019 – 106,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 10. 2019, č. j. MHMP 2188833/2019, zamítl odvolání žalobkyň a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 17. 9. 2018, č. j. MC05 99068/2018, kterým byla ve společném územním a stavebním řízení povolena realizace stavby označené jako „*Nástavba, stavební úpravy bytového domu č. p. X, novostavba garáže X*“ (dále jen „*stavba*“) osobě zúčastněné na řízení

(CC Real, s. r. o.) jako stavebníkovi (dále jen „*stavebník*“), a to na pozemcích parc. č. XA a XB v katastrálním území S.

[2] Žalobkyně jsou vlastníky pozemku a rodinného domu na něm parc. č. XC v katastrálním území Smíchov a pozemku parc. č. XD v k. ú. S.; rodinný dům žalobkyň je situován přímo naproti (přes ulici) od umisťované stavby a nástavby, která se nachází níže ve svahu jižním směrem.

II. Napadený rozsudek městského soudu

[3] Žalobkyně brojily proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 1. 7. 2020, č. j. 11 A 194/2019 – 106, zamítl jako nedůvodnou. [Jak je patrné ze záhlaví tohoto rozsudku výše, kromě žalobkyň žalobu podal též další žalobce, Mgr. J. U., MBA, jenž však nepodal kasační stížnost proti rozsudku městského soudu, proto Nejvyšší správní soud (dále též „*NSS*“) zde pojednává výlučně o žalobkyních.]

[4] Žalobkyně namítaly, že žalovaný sice rozhodl o jejich odvolání, avšak nerozhodoval již o odvolání dalších konkrétních osob (B. P., K. U. a Z. H.), které se k odvolání „připojily“, žalobu ovšem nepodaly (posledně uvedené tři osoby dále společně jen „*opomenutí odvolatelé*“). Městský soud k tomu uvedl, že odvolání těchto osob byla přípustná a včasná, avšak to, že žalovaný jejich jména neuvedl ve svém rozhodnutí o odvolání, označil za „*drobnou procesní vadu*“, neboť jinak žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky a opomenutí odvolatelé žádné vlastní námitky nepřednesli. Za relevantní nepovažoval městský soud ani žalobní námitku, že rozhodnutí žalovaného nebylo opomenutým odvolatelům doručeno. Nedoručení totiž nijak nezasáhlo do veřejných subjektivních práv žalobkyň ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Pokud opomenutí odvolatelé měli za to, že jejich práva byla ve správním řízení dotčena, bylo na nich, aby je u soudu uplatnili.

[5] Dále namítaly, že tři závazná stanoviska (závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 21. 10. 2016, závazné stanovisko Policie ČR ze dne 24. 11. 2016, a sdělení MHMP, Odboru památkové péče ze dne 22. 11. 2016) nebyla odůvodněna. Městský soud odkázal na analogické užití § 68 odst. 4 správního řádu, podle něhož odůvodnění rozhodnutí (zde závazného stanoviska) není třeba, pokud správní orgán prvního stupně účastníkům v plném rozsahu vyhoví. Navíc dle soudu byla uvedená závazná stanoviska odůvodněna, byť stručně, což bylo v případě technicky jednoduché stavby dostatečné.

[6] Žalobkyně též namítaly, že v průběhu odvolacího řízení bylo do spisu doplněno několik konkrétních dokumentů a žalovaný pochybil, pokud je nepředložil znovu k posouzení dotčeným orgánům. Městský soud k tomu uvedl, že tyto dokumenty měly pouze upřesňující charakter. Stavebník jimi reagoval na odvolací námitky žalobkyň. Proto žalovaný nepochybil, pokud je nepředkládal dotčeným orgánům k vyjádření.

[7] Další námitkou brojily proti tomu, že žalovaný nepředložil odvoláním napadená závazná stanoviska k přezkoumání nadřízeným správním orgánem dle § 149 odst. 5

správního řádu. Městský soud k tomu uvedl, že odvolací námitky žalobkyň bezprostředně nesměřovaly proti obsahu konkrétního závazného stanoviska, proto nebylo třeba takto postupovat.

[8] Podle žalobkyň dále žalovaný nedostatečně posoudil mechanickou odolnost a stabilitu stavby, zejména co se týče stability opěrné zdi. Městský soud k tomu uvedl, že tyto otázky jsou řešeny v projektové dokumentaci, obsahující i statické posouzení, a citoval k tomu konkrétní text s vyjádřením statika.

[9] Žalobkyně také tvrdily, že v opravném usnesení ze dne 11. 6. 2018, týkajícím se závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, došlo k zásadní změně tohoto závazného stanoviska, které nemůže být opraveno podle § 156 odst. 1 správního řádu, jelikož nebyly splněny podmínky tohoto ustanovení, konkrétně to, že by *nebyla způsobena újma některé z dotčených osob*. Žalobkyně také namítaly, že z prvostupňového rozhodnutí ani z předložených koordinačních výkresů nebylo zřejmé, o kolik bude skutečně zvyšován hřeben střechy centrálního rizalitu. Městský soud k tomu uvedl, že k opravě stanoviska došlo pro zřejmou nesprávnost – chybný výpočet rozdílu mezi úrovní stávajícího hřebene střechy centrálního rizalitu a navrženou úrovní hřebene střechy. Dále podle městského soudu z výkresu AS 07, jenž je součástí projektové dokumentace, plyne, o kolik bude skutečně zvyšován hřeben střechy centrálního rizalitu.

[10] Dále žalobkyně namítaly, že je opěrná zeď v ulici P. poškozena, stavební povolení, ani rozhodnutí žalovaného však neomezuje těžkou stavební dopravu v dané ulici. Městský soud citoval konkrétní pasáž z projektové dokumentace, podle níž mohou do ulice P. vjíždět jen malé nákladní automobily do 6 tun.

[11] Žalobkyně měly též za to, že správní rozhodnutí neobsahují protihluková opatření. Městský soud k tomu odkázal na konkrétní část stavebního povolení [bod 14 písm. f) výroku II], kde byly uvedeny požadavky závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ohledně limitů hluku ze stavby. Dále soud uvedl, že obecně jsou hlukové limity též stanoveny v právních předpisech a odkázal na jejich konkrétní ustanovení.

[12] Podstatou dalšího žalobního bodu bylo, že stavbu nelze podle územního plánu umístit do stabilizovaného území; rozhodnutí žalovaného nezdůvodňuje, jak jsou splněny podmínky pro zcela výjimečné umístění příliš rozměrné stavby do stabilizovaného území. Ta nerespektuje koeficient zeleně obvyklý v dotčeném území, výšku, odstupové vzdálenosti, velikost hrubé podlažní plochy a zastavěnosti vzhledem k dotčenému pozemku a stávající urbanistickou strukturu. Podle městského soudu je však ze správních rozhodnutí patrné, proč je možné převýšenou stavbu do stabilizovaného území umístit. K tomu soud odkázal na konkrétní pasáže stavebního povolení a rozhodnutí žalovaného a další konkrétní podklady ve správním spise. Ve stabilizovaném území nejsou stanoveny pevné koeficienty zeleně, hrubé podlažní plochy nebo zastavěnosti, proto odpovídající námitka žalobkyň o nerespektování koeficientů též není důvodná.

[13] Nakonec žalobkyně uváděly, že stavba je nešetrná k jejich zájmům z důvodu narušení pohody bydlení a žalovaný se ve svém rozhodnutí s touto námitkou nedostatečně

vypořádal. Městský soud došel k závěru, že výstavbou nedojde k podstatnému narušení pohody bydlení. Záměrem má dojít o zvýšení celé stavby přibližně o dva metry, přičemž dům žalobců je od stavby vzdálen asi devatenáct metrů. Z projektové dokumentace přitom vyplývá, že výhled žalobců bude ovlivněn jen nepatrně. Je tomu tak především proto, že se v lokalitě nachází prudký svah. Ze studie zastínění je patrné, že nedojde k ovlivnění domu žalobkyň ohledně míry oslunění a osvětlení. Dále městský soud citoval konkrétní pasáže z rozhodnutí žalovaného, které dle soudu osvědčují, že se s odpovídající odvolací námitkou žalovaný dostatečně vypořádal.

III. Kasační stížnost a vyjádření ke kasační stížnosti

[14] Proti rozsudku městského soudu podávají žalobkyně (dále jen „*stěžovatelky*“) kasační stížnost z důvodů, které podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[15] Stěžovatelky polemizují se závěrem městského soudu, že neuvedení jmen opomenutých odvolatelů je jen drobnou procesní vadou. Podle nich jde naopak o vadu podstatnou. Opomenutí odvolatelé si nemohou být jisti, zda o jejich odvolání bylo rozhodnuto či nikoliv a zda se proti němu mají bránit žalobou proti rozhodnutí nebo žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

[16] Namítají také, že městský soud pochybil, pokud odkázal na § 68 odst. 4 správního řádu. Takový postup je v rozporu s ustálenou judikaturou NSS; v této souvislosti citují z rozsudku NSS ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 Azs 3/2013 – 27. Relevantní závazná stanoviska nelze podřadit pod jednoduché věci, v nichž právní úprava nepřipouští jiné řešení. Dále uvádějí, že v žalobě poukazovaly na závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, které je souhlasné za podmínky, že po dobu realizace stavby bude zachován přístup k přilehlým objektům, nebude omezen vjezd pohotovostním vozidlům a vozidlům svozu domovního odpadu. Městský soud k tomu poukázal na to, že tato podmínka je součástí správního rozhodnutí. Pominul tím však podstatu této žalobní námitky, tedy to že nikdy nebylo posouzeno, zda je v praxi možné tuto podmínku splnit na velmi úzké a slepé ulici P.

[17] Dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že dokumenty doplněné v průběhu odvolacího řízení měly pouze upřesňující charakter. Tvrdí, že podmínky provádění parkovacího zakladače uvedené na str. 5 D.2.1. Technické zprávy – revize č. 1 nedohledaly v žádné jiné části projektové dokumentace. Totéž platí pro staveništní dopravu na str. 6 D.2.1. téhož dokumentu.

[18] Nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že jejich odvolací námitky bezprostředně nesměřovaly proti obsahu konkrétního závazného stanoviska. Podle stěžovatelek v odvolání byla obsažena námitka k hluku z klimatizací [bod e) doplnění odvolání] nebo dopravní situaci [bod a) doplnění odvolání]. Správní řád neklade žádné formální požadavky na „rozporování“ obsahu závazného stanoviska.

[19] Stěžovatelky též namítají, že v napadeném rozsudku se neřeší podstata jejich žalobní námitky ohledně nedostatečného posouzení odolnosti a stability opěrné zdi a svahu, neboť městský soud pouze odkázal na projektovou dokumentaci stavby, aniž by se zabýval

tím, že neohrožení statiky je podmíněno splněním opatření, která nejsou pro stavebníka závazná (protože jsou obsažena až v doplnění projektové dokumentace a nejsou součástí rozhodnutí stavebního úřadu).

[20] Co se týče opravného usnesení ze dne 11. 6. 2018, týkajícího se závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, stěžovatelky městskému soudu vytýkají, že posuzoval změnu tohoto závazného stanoviska pouze mezi verzí 2 a 3 (zvýšení střechy centrálního rizalitu) a neposoudil stěžovatelkami tvrzenou změnu mezi verzí 1 a 3, tj. zvýšení hlavní střechy o 65 cm (o více než třetinu původně povolené výšky).

[21] Ohledně posouzení vlivů staveništní dopravy a dopravy v průběhu užívání, považují stěžovatelky za nedostatečné, že městský soud citoval konkrétní pasáž z textové části projektové dokumentace. Napadený rozsudek se totiž nezabývá otázkou, kterou verzí projektové dokumentace se musí stavebník řídit, jestliže omezující podmínky jsou obsaženy až v revidované projektové dokumentaci předložené v odvolacím řízení. Stěžovatelky dále tvrdily, že nebyla posouzena reálná bezpečnost a plynulost dopravy v ulici P. po dobu výstavby. Napadený rozsudek k tomu odkazuje na závazná stanoviska z roku 2016, která se však vyjadřují k původní dopravě v průběhu výstavby, a nikoliv ke stavu s omezeními navrženými až v revidované projektové dokumentaci v roce 2019. Stěžovatelky též v žalobě tvrdily, že při stavbě zakladače může být omezena průchodnost schodů, které spojují ulice P. a N.. Rozhodnutí žalovaného tuto námitku vůbec nevypořádalo. Napadený rozsudek pak zcela odhlédl od podstaty námitky spočívající v porušení § 68 správního řádu. Pokud napadený rozsudek tvrdí, že případné zábory se budou řešit až později v samostatných řízeních, je to v rozporu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, podle níž (příloha č. 8) projektová dokumentace musí vždy obsahovat i maximální dočasné a trvalé zábory pro staveniště. Maximální rozsah záboru tak musí být zřejmý již v průběhu společného řízení z předložené dokumentace.

[22] V otázce absence protihlukových opatření stěžovatelky vytýkají městskému soudu, že pouze odkázal na podmínky správního rozhodnutí a příslušné právní předpisy. Nezabýval se však podstatou jejich žalobní námitky, že omezující podmínky nutné ke splnění zákonných limitů nejsou součástí závazných podmínek rozhodnutí.

[23] K žalobnímu tvrzení, že záměr stavebníka nelze podle územního plánu umístit do stabilizovaného území, stěžovatelky zdůrazňují, že na smysl a účel územního plánování nelze rezignovat (jako to učinil městský soud) s tím, že ve stabilizovaném území nejsou stanoveny žádné koeficienty a námitky k výstavbě jsou proto nedůvodné. Stěžovatelky v žalobě podrobně popisovaly, jak posuzovat soulad umísťované stavby s charakterem území při zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající struktury. Napadený rozsudek se však těmito „*aspekty žalobní námitky*“ nezabývá. Městský soud též nesprávně posoudil i povahu správních rozhodnutí, neboť se v nich nezdůvodňuje přínos stavby pro stávající strukturu a urbanistickou kompozici, ani soulad s celoměstskou urbanistickou koncepcí.

[24] Stěžovatelky závěrem uvádějí, že v lokalitě rodinných domů s velkorysými zahradami je na stavbu umísťováno 5 a 6. nadzemní podlaží. Volný výhled z bytů je jednou z jejich zásadních hodnot, která bude omezena zvýšením střechy o 2,48 metrů. Napadený

rozsudek k tomu uvádí, že „[v]*ýhled žalobců bude ovlivněn jen nepatrně. Je tomu tak především proto, že se v lokalitě nachází prudký svah*.“ Stěžovatelky se však domnívají, že zvýšení stavby o 2,48 m se projeví úplně stejně u staveb na rovině i v prudkém svahu. Stavba nyní do výhledu zasahuje pouze svojí šikmou střechou, po umístění nástavby pak bude výhled o 2,48 metrů omezen. Prudký svah tak omezení výhledu nijak neumenšuje, naopak díky prudkému svahu mají nyní stěžovatelky výhled do širokého okolí (zatímco na rovině by byl pouze na protější dům). Stěžovatelky dále rekapitulují svoje další výhrady týkající se narušení pohody bydlení (hluk z klimatizací, zásah do jejich soukromí kvůli plánované souvislé frontě oken, narušení plynulosti a bezpečnosti dopravy v lokalitě) a mají za to, že napadený rozsudek se jimi vůbec nezabývá.

[25] Žalovaný uvádí ve vyjádření ke kasační stížnosti k jednotlivým námitkám následující.

[26] K tvrzení, že opomenutí odvolatelů je podstatnou vadou řízení, žalovaný zdůrazňuje, že tato námitka stěžovatelek je irelevantní, neboť se netýká zkrácení jejich práv.

[27] K námitce, že relevantní závazná stanoviska nebyla odůvodněna, žalovaný uvádí, že odvolání stěžovatelek žádnou námitku vůči těmto stanoviskům neobsahovalo. V projednávané věci nejde o technicky složitou stavbu v dané lokalitě, proto stručné odůvodnění existujících závazných stanovisek je dostačující. Kasační stížnost pak neobsahuje žádné skutečnosti, které by osvědčovaly, jak namítané nedostatky zasahují do práv stěžovatelek a proč je napadený rozsudek v tomto ohledu nepřezkoumatelný.

[28] Ke kasační námitce, že podklady doplněné stavebníkem až v odvolacím řízení neměly pouze upřesňující charakter, žalovaný trvá na tom, že se jednalo o upřesnění výkresů, založení parkovacího zakladače, odkazu na hlukovou studii a posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací. Samotná projektová dokumentace nebyla změněna, proto doložení uvedených podkladů nemělo vliv na posouzení ze strany dotčených orgánů.

[29] K tvrzenému pochybení, že žalovaný nepostupoval dle § 149 odst. 5 správního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020 – pozn. NSS) ohledně přezkumu závazných stanovisek ve světle odvolacích námitek stěžovatelek, žalovaný uvádí, že z odvolání nebylo zřejmé, že by stěžovatelky napadaly závazná stanoviska.

[30] K nedostatečnému posouzení mechanické odolnosti a stability stavby žalovaný uvádí, že ověřená projektová dokumentace – v níž jsou příslušné závěry ohledně statiky uvedeny – je závazná jako celek; pokud je ve statické části uvedeno opatření, musí být zohledněno i při provádění stavby.

[31] Co se týče změny závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, žalovaný uvádí, že pokud stěžovatelky nesouhlasily s tímto závazným stanoviskem, měly požadovat jeho přezkum ve svém odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu; to však neučinily. Konstatovaly jen, že z dokumentace není jasné, o kolik se zvedá

hřeben centrálního rizalitu. Žalovaný však trvá na tom, že to z dokumentace jasné je a odkazuje na konkrétní údaje ve výkresech v projektové dokumentaci.

[32] Žalovaný dále chápe podstatu kasační námitky ohledně posouzení vlivů staveništní dopravy a dopravy v průběhu užívání tak, že stěžovatelky brojí proti tomu, že omezující podmínky jsou uvedeny jen v doplněné dokumentaci, předložené v odvolacím řízení. K tomu žalovaný uvádí, že stavební úřad ověřuje dokumentaci až po nabytí právní moci rozhodnutí, doplněná dokumentace je součástí spisu a je pro stavebníka závazná.

[33] K argumentům o hluku ze stavby žalovaný zdůrazňuje, že zhotovitel stavby je ze zákona povinen dodržovat příslušné limity stanovené právními předpisy a ztotožňuje se s příslušnou pasáží napadeného rozsudku.

[34] K namítanému rozporu záměru stavebníka s územním plánem žalovaný uvádí, že stavebník k této otázce ve správním řízení doložil veškeré podklady, záměr svým charakterem odpovídá zástavbě zahradního města, stavba neovlivňuje negativně panorama města a je v souladu s urbanistickou koncepcí.

[35] Nakonec k otázce narušení pohody bydlení stěžovatelek zejména tím, že stavba ovlivní výhled z jejich domu a umožní nahlížení do jejich zahrad, žalovaný konstatuje, že záměr stavby neobsahuje žádné terasy, kde by se obyvatelé mohli zdržovat a cíleně nahlížet k sousedům. Směrem do ulice P. jsou navržena jen okna, jejichž účelem je zajistit přívod světla do bytů. Podle žalovaného „*standardním užíváním oken*“ není nahlížení k sousedům či narušování soukromí.

[36] Osoba zúčastněná na řízení (**stavebník**) ke kasační stížnosti předně uvádí, že stěžovatelky v ní neuvádí nic nového, co by již netvrdily v žalobě. Proto i stavebník v zásadě opakuje argumentaci ze svého vyjádření k věci v řízení před městským soudem. K jednotlivým kasačním námitkám poté konstatuje následující.

[37] Co se týče chybějícího rozhodnutí o odvolání opomenutých odvolatelů, ztotožňuje se stavebník s názorem městského soudu, že jde o irelevantní námitku, neboť se ani v nejmenším nedotýká práv stěžovatelek. Tato námitka toliko ilustruje, že stěžovatelkám ve skutečnosti nejde o jejich práva, ale o hledání jakékoli záminky, aby stavbě zabránily.

[38] K námitce, že relevantní závazná stanoviska nebyla odůvodněna, stavebník podotýká, že jde o formalistické tvrzení. Souhlasí se závěrem městského soudu, že s ohledem na nízkou technickou náročnost stavby postačovalo jejich stručné odůvodnění. Z kasační stížnosti opět není zřejmé, jak se tato tvrzená vada dotkla práv stěžovatelek.

[39] K tomu, že podklady doplněné stavebníkem až v odvolacím řízení nebyly předloženy k novému posouzení dotčeným orgánům, stavebník konstatuje, že se jednalo pouze o doplnění upřesňujících podkladů. Nedošlo tak ke změně dokumentace projednané s dotčenými orgány. Stavebník v této souvislosti připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 7 As 17/2010 – 101, je stavební úřad oprávněn sám

posoudit, zda změna stavby ještě spadá do podmínek, za nichž bylo souhlasné závazné stanovisko vydáno, a teprve pokud tomu tak není, je povinen dát podnět k zahájení řízení o vydání takového stanoviska.

[40] Ke kasační námitce ohledně tvrzeného pochybení, že žalovaný nepostupoval dle § 149 odst. 5 správního řádu při přezkumu závazných stanovisek ve světle odvolacích námitek stěžovatelek, stavebník uvádí, že i zde souhlasí s napadeným rozsudkem. Z podaného odvolání nevyplývalo, že by některá z námitek směřovala proti obsahu konkrétního závazného stanoviska, jehož potvrzení či změnu by si tak byl žalovaný povinen vyžádat u příslušného správního orgánu podle citovaného ustanovení správního řádu.

[41] K tvrzení, dle kterého je neohrožení statiky podmíněno toliko nezávaznými opatřeními, tvrdí stavebník, že se nezakládá na pravdě. Je pro něj závazná celá ověřená dokumentace, stavebník ji pouze upřesnil, a to právě s cílem předejít jakýmkoli pochybnostem ohledně stability staveb.

[42] Ke změně závazného stanoviska orgánu památkové péče stavebník uvádí, že městský soud v napadeném rozsudku podrobně rozebral, že příslušná dokumentace obsahuje údaj o tom, o kolik se zvedá hřeben centrálního rizalitu. Stěžovatelky sice tvrdí opak, ale pokud se závazným stanoviskem nesouhlasily, měly požadovat jeho přezkum, což ovšem neučinily. Nyní jsou jejich námitky irelevantní.

[43] K posouzení vlivů staveništní dopravy a dopravy v průběhu užívání stavby je stavebník toho názoru, že této problematice se správně věnoval žalovaný, na jehož vyjádření odkazuje. Kromě toho doplňuje, že v ulici P. se nebude v průběhu stavby pohybovat těžká nákladní doprava, vjíždět do této ulice budou jen malé nákladní vozy do šesti tun. Po realizaci výstavby budou v označené ulici parkovat na vlastních pozemcích navíc jen čtyři vozidla, což nelze považovat za zhuštění dopravy. K dopravnímu připojení se ve správním řízení řádně vyjádřily všechny dotčené orgány státní správy, včetně Policie ČR.

[44] Co se týče kasační námitky ohledně hluku stavby, ztotožňuje se stavebník bez výhrad s tím, jak ji posoudil městský soud v napadeném rozsudku.

[45] Ke kasační námitce, podle níž záměr nerespektuje stabilizované území podle územního plánu, stavebník nejprve popisuje vzhled dané lokality, která je architektonicky velmi rozmanitá. Provedením záměru nedojde k narušení architektonické hodnoty okolní zástavby, záměr je rovněž v souladu se strukturou zahradního města i s výškou obvodových linií střech v dotčeném území. Nástavbu kladně projednal i odbor památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy. To vše stavebník předloženými podklady doložil.

[46] V poslední kasační námitce stěžovatelky brojí proti tomu, že stavbou dojde k narušení jejich pohody bydlení, a to především ovlivněním výhledu z jejich domu a umožněním nahlížení do jejich zahrad. Stavebník k tomu vysvětluje, že podle jeho názoru je právě tato námitka stěžejním důvodem, proč stěžovatelky proti stavbě bojují. Neberou přitom v potaz, že stavební činnost k životu ve městě patří. Výhled stěžovatelek

bude s ohledem na svažitý terén omezen jen nepatrně, jak je patrné z vizualizace připojené k vyjádření stavebníka k žalobě. Okna směřující do zahrady stěžovatelek jsou v místě i nyní, provedením stavby se toliko zvýší jejich počet. O hluku z klimatizačních jednotek nelze z důvodu použití moderních technologií a vzdálenosti cca 20 metrů mezi stavbou a domem stěžovatelek vůbec hovořit.

IV. Replika stěžovatelek a jejich další vyjádření

[47] K vyjádřením žalovaného a osoby zúčastněné na řízení podaly stěžovatelky repliku, v níž se především ohrazují proti tvrzení, že podáním žaloby a kasační stížnosti se pouze dodatečně snaží lépe vyargumentovat svůj nesouhlas se stavbou, respektive že důvodem podání kasační stížnosti jsou úzké osobní zájmy stěžovatelek. Se stavbou nesouhlasí všichni obyvatelé ulice P. a stěžovatelkám jde též o zachování malebného rázu Prahy 5. Ve stavebním řízení měly stěžovatelky dále jako laici málo prostoru se ke stavbě řádně a v úplnosti vyjádřit. Dále dodávají, že vzdálenost mezi domy je pouze 15 metrů a umisťovaná stavba se bude zvedat kolmo a nebude mít zkosenou střechu. Letní terasa domu stěžovatelek je přímo naproti prosklenému „vikýři“, který měří na šířku 10,66 m. Použití pojmu „vikýř“ stavebníkem i žalovaným je tak hrubým zneužitím daného označení, jde totiž o velkou souvislou skleněnou plochu. Přívod světla do bytů by bylo možné zajistit mnohem menšími okenními otvory.

[48] Dne 7. 2. 2022 zaslaly stěžovatelky Nejvyššímu správnímu soudu podání, které označily jako „*Dodatečné informace o skutečném průběhu prací ve věci kasační stížnosti (...)*“, v němž uvedly, že podle připojených materiálů (fotografie, podnět stavebnímu úřadu k provedení kontroly průběhu stavby) bude mít sporná stavba významnější negativní vlivy na jejich nemovitost, než bylo tvrzeno v původním řízení.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[49] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobami oprávněnými (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelky jsou řádně zastoupeny advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[50] Kasační stížnost není důvodná.

[51] Nejvyšší správní soud se obvykle nejprve zabývá námitkami nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského (zde městského) soudu; pro větší přehlednost však v nyní projednávané věci posuzuje jednotlivé kasační námitky postupně tak, jak jsou uvedeny v předchozí, rekapitulační části rozsudku (viz výše).

[52] Obecně je však vhodné k námitce nepřezkoumatelnosti předně zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není závislá na subjektivní představě účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být odůvodněno. Jedná se o objektivní vadu, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí. Současně vychází Nejvyšší správní soud ze své ustálené judikatury, podle níž je s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. třeba zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srovnej například rozsudek ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25; všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[53] Stěžovatelky na více místech kasační stížnosti v rámci některých jimi uplatněných námitek považují napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. S těmito jednotlivými tvrzeními o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku se zdejší soud vypořádá dále v rámci posouzení důvodnosti příslušných kasačních námitek.

[54] Zdejší soud rovněž předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury tohoto soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelek, aby v kasační stížnosti specifikovaly skutkové a právní důvody, pro které napadají rozhodnutí městského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatelky formulovaly kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď, která bude míře obecnosti uplatněné námitky odpovídat.

[55] Podstata první námitky stěžovatelek tkví v tom, že žalovaný nerozhodl o odvoláních všech odvolatelů a tři z nich při rozhodování opomněl. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že toto tvrzené pochybení žalovaného se týká **výlučně** práv třetích osob (údajně opomenutých odvolatelů) a nijak nezasahuje do veřejných subjektivních práv stěžovatelek, jak správně zmínil městský soud. Ostatně stěžovatelky ani neupřesňují, jak konkrétně se tvrzená vada negativně projevila v jejich postavení ve stavebním řízení nebo v jejich právech, toliko odkazují na práva opomenutých odvolatelů. Závěry městského soudu je nutné korigovat pouze v tom, že v odstavci 62 napadeného rozsudku nepřesně hovořil o „*žalobní legitimaci*“, o tu však při posouzení důvodnosti dané námitky vůbec nešlo. Není totiž žádných pochyb o tom, že stěžovatelky byly aktivně věcně legitimovány k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného. Podstatné ale je, že – jak je vyloženo výše – namítané pochybení žalovaného nemohlo nijak zasáhnout do jejich veřejných subjektivních práv, a proto je tato námitka z povahy věci nedůvodná. Je tedy dále bezpředmětné zabývat se tím, že opomenutí odvolatelé nebyli uvedeni v záhlaví rozhodnutí žalovaného a jaké to eventuálně mohlo mít právní důsledky. Nad rámec uvedeného lze obecně dodat, že tzv. opomenutí účastníci správního řízení, kterým nebylo rozhodnutí řádně oznámeno (§ 72 správního řádu), mají možnost obrany, neboť na jejich situaci pamatuje § 84 správního řádu. Tvrzení v kasační stížnosti, že správní řád tuto situaci nepředvídá, jsou proto v tomto směru nesprávná.

[56] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami souvisejícími se závaznými stanovisky dotčených správních orgánů. Stěžovatelky v tomto směru uplatnily tyto tři námitky: (1) městský soud nesprávně posoudil chybějící odůvodnění závazných stanovisek; (2) městský soud nesprávně posoudil otázku povinnosti žalovaného předložit podle § 149 odst. 5 správního řádu k přezkumu závazná stanoviska, proti jejichž obsahu stěžovatelky konkrétně brojily v odvolání; (3) napadeným rozsudkem byla nesprávně posouzena změna závazného stanoviska orgánu památkové péče, neboť městský soud vůbec neposoudil změnu mezi verzí č. 1 a č. 3 tohoto stanoviska (tj. zvýšení hlavní střechy o 65 cm).

[57] K námitce ad (1) výše kasační soud v prvé řadě konstatuje, že stěžovatelky v ní brojí proti napadenému rozsudku zavádějícím způsobem. Tvrdí totiž, že městský soud vypořádal tuto námitku s odkazem na § 68 odst. 4 správního řádu s tím, že souhlasná závazná stanoviska nemusí být odůvodněna. Toto tvrzení ovšem opomíjí, že městský soud sice na citované ustanovení odkázal, zároveň však uvedl, že tři konkrétní stanoviska, která nebyla podle stěžovatelek odůvodněna, toto **odůvodnění obsahují**, byť je stručného rázu (viz odstavec 64 napadeného rozsudku). Městský soud dále dovodil, že toto stručné odůvodnění bylo v daném případě dostatečné, neboť se nejedná o technicky složitou stavbu, která by se do území umisťovala poprvé nebo by měla významnější vliv na životní prostředí. Námitka stěžovatelek směřující proti tomu, že § 68 odst. 4 správního řádu se v posuzované věci neuplatní, protože závazná stanoviska nelze podřadit pod jednoduché věci, se tak *de facto* míjí s odůvodněním napadeného rozsudku. Proti samotnému závěru městského soudu, podle nějž byla dotčená závazná stanoviska dostatečně (byť stručně) odůvodněna, pak stěžovatelky ničeho nenamítají. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem městského soudu ztotožňuje.

[58] Stěžovatelky také namítají, že v žalobě poukázaly na závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 30. 9. 2016, které bylo souhlasné mj. za podmínky, že po celou dobu realizace stavby bude zachován přístup k přilehlým objektům, nebude omezen vjezd pohotovostním vozidlům apod. Stěžovatelky tvrdily, že projektová dokumentace tento požadavek neobsahuje, takové posouzení není ani obsahem správních rozhodnutí (viz odstavec [16] výše). Městský soud k tomu uvedl, že tato podmínka je součástí rozhodnutí stavebního úřadu. Tím však podle stěžovatelek zcela opomenul podstatu této žalobní námitky, která spočívala v tom, že nikdy nebylo posouzeno, zda je v praxi reálně možné splnit uvedenou podmínku na úzké a slepé ulici Pod Závěrkou.

[59] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že **žaloba** takto formulovaný žalobní bod **neobsahuje**. Soud z jejího textu ověřil, že k poukazovanému stanovisku Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 30. 9. 2016, a k v něm uvedené podmínce zachování přístupu a vjezdu po dobu výstavby, stěžovatelky toliko namítaly, že „*projektová dokumentace však tento požadavek neobsahuje, posouzení jeho možného napojení není obsahem ani prvostupňového ani napadeného rozhodnutí*“ (viz str. 6 žaloby). Městský soud proto nijak nepochybil, jestliže tuto stručnou a nekonkrétní žalobní tezi vypořádal s tím, že daná podmínka dotčeného orgánu obsažená v jeho závazném stanovisku byla včleněna do rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž odkázal na příslušnou pasáž tohoto rozhodnutí, kterou i ocitoval. K tomu lze dodat, že k formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil

rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (č. 835/2006 Sb. NSS), v němž mj. uvedl, že „[ž]*alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti*.“ Nebylo tedy úkolem městského soudu, aby za žalobce (respektive stěžovatelky) domýšlel, co bylo jádrem jejich neurčitě a obecně formulované námitky. Nad rámec uvedeného lze podotknout, že stavebník byl danou podmínkou vázán, neboť byla obsažena ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu. Hypotetické úvahy o tom, zda bude či nebude schopen tuto podmínku plnit, zde nemají místo. Je povinností stavebníka vyrovnat se se všemi podmínkami stavebního povolení včetně odpovědnosti za případné nesplnění některých z nich.

[60] K bodu ad (2) v odstavci [56] výše, tedy tvrzeného rozporu postupu žalovaného s § 149 odst. 5 správního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020 – pozn. NSS), uvádí zdejší soud následující. Dle první věty citovaného ustanovení *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*.

[61] Nejvyšší správní soud z textu odvolání (viz jeho doplnění ze dne 28. 10. 2018, založené ve správním spise stavebního úřadu) ověřil, že stěžovatelky v něm **proti závazným stanoviskům** dotčených správních orgánů **věcně nebrojily**. Jinými slovy, jejich vůle iniciovat postup dle § 149 odst. 5 správního řádu není z obsahu odvolání dostatečně patrná. Stěžovatelky k tomu v kasační stížnosti uvádí, že v doplnění odvolání „*zazněla námitka k hluku z klimatizací (bod e) nebo dopravní situaci (bod a)*.“ Z toho dovozují, že odvolací námitky směřovaly proti obsahu závazných stanovisek. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelkami odkazované body doplnění odvolání jsou uvedeny až za vlastními a výslovně označenými odvolacími důvody pod body 1 až 6, za podpisem stěžovatelek a podpisem dalších osob, které se k odvolání připojily, a jsou uvozeny návětím „*navíc připomínáme, že*“. Žalovaný v tomto ohledu ve svém rozhodnutí trefně podotknul, že není zřejmé, zda se vůbec jedná o odvolací námitky v pravém slova smyslu. Přesto je v rozhodnutí vypořádal. Podstatné ale je, že právě body a) a e) této pasáže v závěru odvolání, o kterých stěžovatelky v kasační stížnosti výslovně hovoří, neobsahují věcné a konkrétním způsobem odůvodněné námitky proti obsahu určitých závazných stanovisek, a nemohly tak vyvolat postup podle § 149 odst. 5 správního řádu. V bodě a) stěžovatelky toliko – jejich vlastními slovy – „připomněly“, že výstavbou dojde ke zhoršení dopravní situace v dotčených ulicích. V případě dokončení výstavby se projeví nevhodnost řešení parkovacích míst v podobě zakladače, o kterém je pochybnost, zda jej budou majitelé aut opravdu využívat. To v kombinaci s lávkami výrazně znepříjemní život v ulici a omezí možnosti parkování. Ulice P. je nadto pro zakladač příliš úzká. V bodě e) poté namítaly, že v návrhu nástavby je ve 4. a 5. nadzemním podlaží zavedena klimatizace, u které „*máme obavy, že bude především v letních měsících (včetně noci) vydávat soustavný hluk, což ovlivní kvalitu života (a spánku) sousedních obyvatel, kteří budou tomuto hluku vystaveni. Vnější jednotky klimatizací jsou v projektu směrovány do ulice P.*.“

[62] Z obsahu výše reprodukovaných odvolacích námitek podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nevyplývá požadavek na přezkum závazných stanovisek. Kasační soud si je vědom, že není rozhodný samotný fakt, že žádné určité závazné stanovisko není v označeném textu výslovně zmíněno. To by samo o sobě nemuselo být stěžovatelkám na újmu, pokud by i tak z námitek bylo zřejmé, že proti jeho obsahu stěžovatelky skutečně brojí. Tak tomu ale v posuzovaném případě není. Jejich námitky směřovaly proti stavebnímu povolení stavby, respektive proti konkrétním řešením, která stavebník v projektové dokumentaci zvolil, a která byla rozhodnutím stavebního úřadu aprobována (řešení parkovacích míst zakladačem, lávky). Především ale tyto námitky souvisely s pohodou bydlení (ostatně též žalovaný je správně pochopil jako námitky směřující primárně proti pohodě bydlení a kvalitě života v okolí stavby; k tomu dále viz poslední kasační námitka stěžovatelek, kterou se Nejvyšší správní soud zabývá níže v odstavcích [83] až [91]), nikoli s obsahem závazných stanovisek dotčených správních orgánů. Neplyne z nich například, že by stěžovatelky brojily proti konkrétním hlukovým limitům, jež určovalo závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 14. 3. 2017, č. j. HSHMP 12758/2017.

[63] S ohledem na formulaci doplnění odvolání by bylo přepjatým formalismem, jestliže by žalovaný nechal všechna nebo většinu závazných stanovisek přezkoumat ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu. Takový postup by byl nehospodárný a v řešené věci by bezdůvodně zatěžoval státní správu komunikací s nadřízeným dotčeným správním orgánem, a tím i prodlužoval stavební řízení. Povinnost vyžádat si potvrzení závazného stanoviska nemůže být chápána jako automatická a bezvýjimečná, neboť pak by postrádalo smyslu požadovat, aby odvolání *směřovalo proti obsahu závazného stanoviska*, jak požadoval opakovaně citovaný § 149 odst. 5 správního řádu (nyní stejný požadavek obsahuje § 149 odst. 7 téhož zákona). Stěžovatelky uvedené námitky nepodpořily žádnými důkazy či relevantními skutkovými tvrzeními. Vyžadovat si k námitkám takové povahy potvrzení závazného stanoviska od nadřízeného dotčeného orgánu by bylo zbytečné. Nejvyšší správní soud ve shodě se svou předchozí judikaturou připomíná, že „[ú]*kolem přezkumu závazného stanoviska nadřízeným orgánem je vypořádání se s vytýkanými vadami a zjištění, zda v kontextu těchto námitek dané stanovisko obstojí, nikoliv mechanické zopakování jeho závěrů*“ (viz rozsudek ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 As 208/2018 – 30).

[64] Nejvyšší správní soud dodává, že – stejně jako městský soud – neopomněl, že v doplnění odvolání se stěžovatelky výslovně vymezily proti vyjádření Odboru územního rozvoje Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5. 10. 2016, č. j. MHMP 1741042/2016 (uvedly, že se proti tomuto stanovisku „*odvolávají*“). Městský soud k tomu konstatoval, že zde nešlo o závazné stanovisko, ale o vyjádření správního orgánu podle části čtvrté správního řádu, ve kterém bylo mj. řečeno, že záměr je v souladu s funkčním využitím platného územního plánu a jeho posouzení je v kompetenci stavebního úřadu. V tomto ohledu tak nebyl žalovaný podle městského soudu povinen postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu. Proti tomuto závěru městského soudu stěžovatelky nic nenamítají. Ze správního spisu žalovaného plyne, že žalovaný příslušnému odboru odvolání stěžovatelek zaslal, ten reagoval sdělením (ze dne 18. 6. 2019, č. j. MHMP 1183269/2019), že jeho vyjádření ze dne 5. 10. 2016 nebylo stanoviskem, ale vyjádřením ve věci. Dále mj. zopakoval výše uvedené o souladu záměru s územním plánem a kompetenci stavebního

úřadu posoudit otázku stabilizovaného území. Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že v tomto směru kasační stížnost žádnou bližší argumentaci neobsahuje.

[65] K námitce ad (3) v odstavci [56] výše (nesprávné posouzení změny závazného stanoviska orgánu památkové péče) postačí uvést, že opět zavádějícím způsobem interpretuje závěry městského soudu, respektive zavádějícím způsobem pracuje s údaji z dotčeného závazného stanoviska. V původní verzi zněla příslušná pasáž závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče (ze dne 22. 11. 2016, č. j. MHMP 2095945/2016), tak, že podrobněji specifikovala parametry stavby jako *„půdní vestavba tří bytů v úrovni 5. NP a 6. NP se zvýšením hřebene střechy o 1830 mm a osvětlením vikýři*". Městský soud v napadeném rozsudku (viz odstavec 65) citoval první opravné usnesení tohoto závazného stanoviska (ze dne 28. 5. 2018, č. j. MHMP 824735/2018), v němž byla citovaná pasáž opravena na *„půdní vestavba tří bytů v úrovni 5. NP a 6. NP osvětlená vikýři, se zvýšením hřebene střechy centrálního rizalitu* ***o 1830 mm*** *a zvýšením hlavního hřebene střechy o 2480 mm*". V odůvodnění tohoto opravného usnesení orgán památkové péče uvedl, že v závazném stanovisku je zřejmá nesprávnost, spočívající v neuvedení zvýšení úrovně hřebene hlavní části střechy, přičemž bylo uvedeno pouze zvýšení úrovně hřebene u rizalitu. Příslušný orgán památkové péče poté svoje závazné stanovisko opravil ještě jednou (usnesením ze dne 11. 6. 2018, č. j. MHMP 926207/2018), přičemž po opravě zněla daná část stanoviska *„půdní vestavba tří bytů v úrovni 5. NP a 6. NP osvětlená vikýři, se zvýšením hřebene střechy centrálního rizalitu* ***o 1950 mm*** *a zvýšením hlavního hřebene střechy o 2480 mm*." K tomu bylo k této opravě uvedeno, že šlo o zřejmou nesprávnost, která vznikla chybným rozdílem mezi úrovní stávajícího hřebene střechy centrálního rizalitu a navrženou úrovní hřebene střechy.

[66] Z výše popsaného je patrné, že orgán památkové péče opravil svoje závazné stanovisko dvakrát, přičemž vždy uvedl, že šlo o zřejmou nesprávnost. V prvním případě bylo uvedeno pouze zvýšení úrovně hřebene u rizalitu, již však nikoli zvýšení úrovně hřebene hlavní části střechy. Ve druhém případě došlo k opravě údaje o zvýšení hřebene střechy centrálního rizalitu, a to z 1830 mm na 1950 mm, což je městským soudem správně zmíněných 120 mm (12 cm). Uvedené dokládá, že dané závazné stanovisko obsahuje po opravách **dva údaje**, a to jednak **zvýšení hřebene střechy centrálního rizalitu** (o 1950 mm), **a** dále **zvýšení hlavního hřebene střechy** (o 2480 mm). Pouze první údaj byl poslední opravou závazného stanoviska změněn, a to o již zmiňovaných 120 mm (1830 mm v původní verzi vs. 1950 mm po opravě). Stěžovatelky tedy nesprávně městskému soudu vytýkají, že neposuzoval zvýšení hlavní střechy o 650 mm, neboť k tomuto výpočtu došly porovnáním dvou odlišných údajů [od 2480 mm (zvýšení hlavního hřebene střechy) odečetly 1830 mm (původně uváděné zvýšení hřebene střechy centrálního rizalitu)]. Údaj o zvýšení hlavního hřebene střechy se však poslední opravou nijak nezměnil. Městský soud tedy příhodně uzavřel, že na základě (druhého) opravného usnesení došlo k možnosti **zvýšení střechy centrálního rizalitu** pouze zanedbatelně, o dvanáct centimetrů. Takové zvýšení městský soud v porovnání s celkovým navýšením střechy bytového domu po provedení stavby (cca o 2 metry) neshledal natolik zásadním, aby způsobovalo žalobcům újmu. S tím Nejvyšší správní soud souhlasí.

[67] Stěžovatelky dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že dokumenty doplněné v průběhu odvolacího řízení měly pouze upřesňující charakter, a nemusely proto být

znovu předloženy dotčeným správním orgánům. Nejvyšší správní soud se se stanoviskem městského soudu, žalovaného i stavebníka, že doplněné podklady toliko upřesňovaly určité problematické záležitosti spojené se stavbou, ztotožňuje.

[68] Z napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud prostudoval nově doložené dokumenty a porovnával je s těmi „původními". Dospěl k závěru, že se nejednalo o nové informace, ale toliko o zpřesnění těch informací (např. podrobnějšími výkresy), které již byly v projektové dokumentaci obsaženy. Stěžovatelky odkazují na dvě konkrétní podmínky (viz odstavec [17] výše), které podle svých slov nenalezly v žádné jiné části projektové dokumentace. To ovšem nijak nevyvrací správnost závěrů městského soudu, který netvrdil, že nově doložené podklady jsou naprosto totožné, ale připustil, že určité informace zpřesňují. Podstatou jeho názoru ale je, že upřesněním nedošlo k takovým změnám projektové dokumentace, aby musela být znovu projednána se všemi dotčenými orgány. V tom kasační soud nespatřuje žádné pochybení.

[69] Nejvyšší správní soud připouští, že při změně záměru a jeho dokumentace je zpravidla zapotřebí opatřit nová závazná stanoviska dotčených orgánů, která tuto změnu reflektují. V daném případě se však záměr (stavba) nijak podstatně nezměnil a bylo by v rozporu se zásadou procesní ekonomie, pokud by žalovaný dodatečně předložené upřesnění projektové dokumentace zasílal dotčeným orgánům k posouzení s žádostí o vydání nových závazných stanovisek. Zásada procesní ekonomie slouží právě k tomu, aby nebylo zbytečně prodlužováno řízení, je-li zřejmé, že úkon, který má být učiněn, nemá žádný praktický význam pro věc samou. Jak již bylo řečeno, to platí právě pro projednávaný případ. K tomu pro úplnost viz rozhodnutí žalovaného, který na straně 5 například konstatoval, že „*dokumentace lávky doložená k žádosti byla schematická, proto projektant upřesnil výkresy a v průběhu odvolacího řízení je doložil. Doložil i popis konstrukce lávky a statické posouzení*." Na straně 7 svého rozhodnutí dále žalovaný příhodně doplnil, že parametry základových patek parkovacího zakladače, umístěných v prudkém svahu, nebyly z dokumentace dostatečně jasné, a proto je projektant doplnil v odvolacím řízení o podrobnější výkresy a posouzení. I z toho je zřejmé, že projektová dokumentace, jakož i celý posuzovaný záměr, se zásadním způsobem neměnila, ale byla pouze zpřesněna.

[70] Nedůvodnost této námitky dokládá i to, že k upřesnění dokumentace došlo především v návaznosti na odvolací argumentaci, jak trefně podotkl i městský soud. Stavebník se jimi snažil některým námitkám vyhovět a předejít tomu, čeho se odvolatelé obávali. Pokud tedy stěžovatelky konkrétně brojí proti tomu, že v původní projektové dokumentaci nenalezly „*podmínky provádění parkovacího zakladače*" a podmínky pro dopravu na staveništi, musí zdejší soud zdůraznit, že šlo **o zpřesnění podmínek v jejich prospěch**, respektive ve prospěch obyvatel ulice P. Ze zprávy „*D.2 Statika, D.2.1 Technická zpráva - revize č. 1*" ze srpna 2019, předložené stavebníkem v odvolacím řízení, která podle stěžovatelek obsahuje nové podmínky, totiž vyplývá, že stavebník upřesnil založení parkovacího zakladače tak, aby nedošlo k narušení odolnosti a stability stávající opěrné zdi v ulici P. Též omezil staveništní dopravu v této ulici jen na provoz vozidel do šesti tun a pouze za účelem výstavby konstrukcí, které nelze realizovat z ulice N. (zakladač, pochozí lávky).

[71] Stěžovatelky také argumentují tím, že byly zbaveny práva na dvojinstanční správní řízení. V této souvislosti je rozhodující, že účastníci řízení měli možnost se s nově doloženými podklady v průběhu odvolacího řízení seznámit a reagovat na ně, což se ostatně i stalo (výzva k seznámení s podklady rozhodnutí, protokol o nahlédnutí do spisu a vyjádření k upřesnění ze dne 7. 10. 2019 jsou součástí správního spisu žalovaného). Postup žalovaného tak nebyl v rozporu se zákonem a nebyla porušena dvojinstančnost řízení (srovnej již výše citovaný rozsudek NSS č. j. 1 As 208/2018 – 30).

[72] K námitce nedostatečného posouzení mechanické odolnosti a stability stavby lze v zásadě odkázat na výše uvedené argumenty týkající se námitky doplnění podkladů v odvolacím řízení. Jestliže došlo toliko k upřesnění projektové dokumentace podklady doloženými v řízení před žalovaným (viz zejména odstavec [69] výše), není správný závěr o tom, že stavebník není stanovenými podmínkami vázán. Projektová dokumentace, ověřená stavebním úřadem, je pro něj nadále závazná jako celek. Žalovaný správně poukazuje na to, že stavební úřad ověřuje dokumentaci až po nabytí právní moci rozhodnutí, doplněná dokumentace je součástí spisu a je pro stavebníka závazná. Tomu odpovídá i dikce samotného rozhodnutí stavebního úřadu, které ve výroku II. (stavební povolení) v závazných podmínkách pro provedení stavby v bodě 1. uvádí, že stavba bude provedena podle ověřené projektové dokumentace, „*která bude po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí ověřena a zaslána stavebníkovi*“. Prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu logicky nabylo právní moci až po vydání a oznámení rozhodnutí žalovaného, se kterým nadto tvoří jeden celek. Podle správního spisu nabylo prvostupňové rozhodnutí právní moci dne 16. 11. 2019, teprve poté tedy mohl stavební úřad ověřit celou projektovou dokumentaci a zaslat ji stavebníkovi. Ze spisu stavebního úřadu vyplývá, že stavebník převzal ověřenou projektovou dokumentaci dne 9. 12. 2019. Námitky stěžovatelek jsou tak v tomto směru liché a Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů nepřisvědčuje názoru stěžovatelek, podle kterého městský soud nevypořádal podstatu jejich námitky, jež spočívala v tom, že neohrožení statiky je podmíněno pro stavebníka toliko nezávaznými opatřeními.

[73] Co se týče posouzení vlivů staveništní dopravy a dopravy v průběhu užívání stavby, je jádro námitek stěžovatelek opět podobné jako ve výše uvedených případech – tedy tvrdí, že omezujícími podmínkami není stavebník vůbec vázán, neboť jsou obsaženy až v projektové dokumentaci doplněné v odvolacím řízení. Na tu městský soud přitom v napadeném rozsudku odkázal, a tím podle stěžovatelek nevypořádal podstatu dané námitky. Tato námitka není důvodná s ohledem na závěry rozvedené v odstavci [72] výše.

[74] Dále, jestliže stěžovatelky tvrdí, že závazná stanoviska z roku 2016 se vyjadřovala k původní dopravě v průběhu výstavby, nikoli ke stavu s omezeními navrženými až v revidované projektové dokumentaci z roku 2019, odkazuje Nejvyšší správní soud na odstavec [70] výše, v němž již vysvětlil, že posledně uvedená omezení staveništní **dopravu** dále **redukovala** (v ul. P. pouze na vozidla do 6 tun), nikoli naopak. Pokud neměly dotčené správní orgány problém vydat souhlasné závazné stanovisko v situaci, kdy doprava v průběhu stavby nebyla tímto způsobem omezena, je nelogický závěr, že po jejím dalším omezení by mohly dospět k jinému závěru.

[75] Stěžovatelky také tvrdí, že rozhodnutí žalovaného vůbec nevypořádalo námitku o omezení průchodnosti schodů, které spojují ulice P. a N. Toto tvrzení je však zavádějící. I zde platí, že tento argument byl v odvolání uveden až za textem vlastních a výslovně označených odvolacích důvodů (k tomu podrobněji viz odstavec [61] výše) a jeho podstatou bylo vyjádření „obav" z omezení průchodnosti. Žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 7 tuto poznámku zmínil, přičemž správně podotknul, že souvisí s realizací parkovacího zakladače, které se dále věnoval. Posouzení uzavřel s tím, že po upřesnění podkladů ze strany stavebníka je tato námitka nedůvodná. Není tedy pravdou, že by se jí vůbec nezabýval, byť tak učinil stručně a k průchodu přes schody se dále výslovně nevyjadřoval. Z jeho rozhodnutí alespoň implicitně vyplývá, že realizaci zakladače nepovažoval za takový zásah, který by měl výrazně negativně ovlivnit poměry v dané lokalitě, včetně průchodnosti zmiňovaných schodů. Takové posouzení je dle mínění kasačního soudu dostatečné s ohledem na to, že příslušné tvrzení v odvolání bylo velmi stručné a nebylo podpořeno žádnými konkrétními argumenty či podklady.

[76] Závěrem k tomuto okruhu námitek stěžovatelky napadenému rozsudku vytýkají, že v něm městský soud uvedl, že případné zábory se budou řešit až později v samostatných řízeních. To je podle nich v rozporu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. Maximální rozsah záboru tak podle nich měl být zřejmý již z předložené stavební dokumentace. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu je tato námitka nepřípadná, neboť dokument „*B. Souhrnná technická zpráva*", který je obsahem správního spisu a je součástí projektové dokumentace, pod rubrikou „*B.8 Zásady organizace výstavby*" uvádí, že „*v souvislosti s předmětnou výstavbou dojde k dočasnému záboru v ulici N., na které bude umístěn stavební kontejner. Zajištění záboru bude provedeno realizační (stavební) firmou před realizací.*" O jiných záborech se dokumentace nezmiňuje. Požadavkům citované vyhlášky tak vyhovuje. Městský soud pak jen dále rozvedl, že pokud by stavebník vyžadoval zvláštní užívání komunikace ve smyslu § 25 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, bude muset získat povolení příslušného silničního správního úřadu a souhlas vlastníka dotčené komunikace. Ani na tom neshledává zdejší soud nic nesprávného.

[77] Stěžovatelky taktéž brojí proti hluku ze stavby. Tvrdí, že se městský soud nezabýval podstatou jejich žalobní námitky, dle níž omezující podmínky nutné ke splnění hlukových limitů nejsou součástí závazných podmínek rozhodnutí. K tomu je vhodné nejprve předeslat, že uvedená žalobní námitka byla velmi stručná (viz str. 12 bod 10 žaloby) a krom krátké citace z prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu v ní stěžovatelky toliko uvedly, že „*tato protihluková opatření nejsou závazně zakotveny v odůvodnění prvostupňového ani napadeného rozhodnutí*".

[78] V tomto světle nelze odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu (viz též odstavec [11] výše) nic vytknout. Podmínky plynoucí ze závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy jsou vtěleny do rozhodnutí stavebního úřadu, na což městský soud poukázal. Jsou tak pro stavebníka závazné, ten se navíc musí řídit i hlukovými limity zakotvenými v obecně závazných předpisech, na které městský soud rovněž odkázal. To, jakým konkrétním způsobem stavebník zajistí, aby limity hluku nepřekračoval, je již na něm, podstatné je, že tyto limity pro stavbu byly závazně stanoveny. Pokud stavebník – hypoteticky – stanovené limity nedodrží, bude za tento stav samozřejmě odpovědný.

[79] Stěžovatelky dále namítají, že stavba nerespektuje stabilizované území dle územního plánu. Podle nich se napadený rozsudek nevěnoval všem „*aspektům*“ této žalobní námitky. Vymezují se také proti závěru městského soudu, podle kterého je sice rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu strohé, přesto je však z něj dostatečně patrné, proč lze do stabilizovaného území umístit takto převýšenou stavbu.

[80] Nejvyšší správní soud nejdříve připomíná, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (judikatura Ústavního soudu je dostupná na https://nalus.usoud.cz), v němž uvedl, že „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*.“

[81] V tomto ohledu nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný. Městský soud srozumitelně a logicky vysvětlil, z jakých důvodů lze záměr umístit do stabilizovaného území, byť jde o převýšenou stavbu, a své úvahy opřel o konkrétní odkazy na správní rozhodnutí či dokumenty ze správního spisu (viz odstavce 94 až 99 napadeného rozsudku). Není přitom pochybením, že nereagoval na každý jednotlivý a dílčí argument obsažený v žalobě. Z napadeného rozsudku je bez pochybností zřejmé, proč byl daný žalobní bod shledán jako nedůvodný.

[82] Stěžovatelky v závěru této námitky v kasační stížnosti citují závěr městského soudu o tom, že i přes strohost rozhodnutí žalovaného je z něj dostatečně patrné, proč lze do stabilizovaného území umístit převýšenou stavbu. S tímto závěrem nesouhlasí. Jejich citace je však nepřesná, respektive neúplná. Městský soud v příslušné pasáži napadeného rozsudku (viz odstavec 97) uvedl, že „[b]*yť je především žalobou napadené rozhodnutí v otázce odůvodnění námitky strohé, je podle názoru soudu* ***ve spojení rozhodnutí stavebního úřadu i odvolacího orgánu (které tvoří jeden funkční celek) dostatečně patrné****, proč je možné takto převýšenou stavbu do stabilizovaného území umístit. Konkrétně v rozhodnutí stavebního úřadu je posouzení provedeno na straně 16 odůvodnění, v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný na stranách 7 až 9 uvádí, že (…)*“ (zvýraznění přidáno – pozn. NSS). Městský soud tedy sice na jedné straně vytkl žalovanému přílišnou stručnost, ale otázku posoudil komplexně s tím, že se jí věnoval taktéž stavební úřad, jehož rozhodnutí tvoří s odvolacím rozhodnutím jeden celek. Nelze tedy dovozovat, že městský soud aproboval nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Též mu nelze vytýkat, jak činí stěžovatelky, že „*rezignoval*“ na smysl a účel územního plánování s tím, že ve stabilizovaném území nejsou stanoveny žádné koeficienty a jakékoli námitky k intenzitě výstavby jsou proto nepodložené a nedůvodné. Nic takového ovšem městský soud netvrdil, pouze v závěru posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu uvedl (viz odstavec 99 napadeného rozsudku), že ve stabilizovaném území nejsou stanoveny pevné koeficienty zeleně, hrubé podlažní plochy či zastavěnosti, jak žalobci namítali. Z rozsudku tedy neplyne, že by jakékoli námitky proti výstavbě ve stabilizovaném území byly *a priori* nedůvodné a nepodložené.

[83] Stěžovatelky v rámci kasační námitky označené jako „*pohoda bydlení*“ namítají, že se městský soud při jejím vypořádání nezabýval tím, že stavba negativně ovlivní plynulost a bezpečnost dopravy v lokalitě (pokles počtu parkovacích míst, zvýšený provoz na úzké komunikaci a další), dále nevypořádal námitku obtěžování hlukem z klimatizací a též to, že kvůli nové souvislé frontě oken dojde ke ztrátě soukromí stěžovatelek na zahradách i v bytech.

[84] Úvodem k této námitce Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že pojem „pohoda bydlení“, který obsahovala v § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 již zrušená vyhláška č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění účinném do 30. 12. 2006, byl nahrazen obsahově shodným pojmem „kvalita prostředí“ (srovnej např. § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území). Stávající judikaturu vztahující se k pohodě bydlení je proto možné plně aplikovat i na pojem „kvalita prostředí“ (srovnej rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 329/2018 – 66).

[85] Otázce dopravy v průběhu užívání stavby se městský soud mimo jiné stručně věnoval pod rubrikou uvozenou jako „*žalobní bod č. 7 – nesprávné posouzení vlivů staveništní dopravy i dopravy v průběhu užívání*“ (konkrétně viz odstavec 82 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud též odkazuje na již zmiňovanou zásadu, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí, což aproboval i Ústavní soud (viz odstavec [80] výše).

[86] V tomto směru je podstatné, že městský soud řádně žalobní námitku směřující proti zhoršení pohody bydlení jako celek vypořádal. Nejprve připomenul judikaturu tohoto soudu k vymezení jednotlivých činitelů ovlivňujících pohodu bydlení a poté konstatoval, že po prostudování všech podkladů nedospěl k závěru, že by stavba pohodu bydlení podstatně narušila. Konkrétně se dále věnoval odstupu domu stěžovatelek od stavby, jejich výhledu po realizaci povolovaného záměru, míře oslunění a osvětlení domu stěžovatelek a hluku při výstavbě. Posouzení daného žalobního bodu uzavřel s tím, že ani žalovaný nastíněné otázky nebagatelizoval a námitkám týkajícím se pohody bydlení se náležitě věnoval (viz odstavce 101 až 104 napadeného rozsudku). Takové vypořádání námitek stěžovatelek neshledává Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelným, neboť z rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů městský soud nepovažoval stavbu za záměr, který by podstatně zhoršoval pohodu bydlení stěžovatelek. Nadto i žalobní tvrzení byla v tomto směru stručná a vesměs obecná (k tomu viz níže), takže i ve světle této skutečnosti odůvodnění napadeného rozsudku obstojí.

[87] S ohledem na kasační argumentaci k tomu Nejvyšší správní soud věcně dodává, že tvrzení o hluku z klimatizací považuje za nepodložené a spekulativní. Stěžovatelky pouze předpokládají, že klimatizační jednotky budou vydávat soustavný hluk, což ovlivní kvalitu života a spánku v jejich ulici (v kasační stížnosti i v žalobě uvádí, že hluk lze „*odůvodněně předpokládat*“; v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu uvedly, že z hluku „*mají obavy*“). Své tvrzení ale ničím konkrétním nepodložily. Již ze samotné

vzdálenosti mezi domem stěžovatelek a stavbou, která podle žalovaného činí 19 metrů (provedením stavby se odstupová vzdálenost mezi budovami nemění), nevyplývá „důvodný předpoklad“, že by hluk z klimatizací narušoval jejich pohodu bydlení. Uvedené platí i pro stěžovatelkami tvrzenou vzdálenost mezi domy 15 metrů. Pokud měly stěžovatelky za to, že i přes uvedenou vzdálenost je bude hluk z klimatizací nad únosnou míru obtěžovat, měly k tomu předložit konkrétní podklady. To však neučinily.

[88] Co se týče narušení soukromí pohledem z nově vybudovaných oken, i zde byla žaloba formulována poměrně obecně. Stěžovatelky tvrdily, že jejich zahrady budou jen několik metrů od oken nově vzniklých bytů a že na severní straně nástavby je plánována „*souvislá fronta oken, což žalobci považují za nešťastné (...) kvůli soukromí*“. Posledně uvedené v zásadě opakují i v kasační stížnosti. K tomu lze rovněž obecně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu podotknout, že „[v] *daném případě nebylo možné žadateli o vydání rozhodnutí o umístění stavby nevyhovět jenom proto, že z oken stavby bude vidět na sousední nemovitosti. Pokud se totiž nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. (...) Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrval i do budoucna*“ (viz rozsudek ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 – 145). Citovaný judikát se týkal stavby bytového domu s 23 byty ve vzdálenosti 10 metrů od pozemkové hranice a 17 metrů od domu tehdejších dotčených vlastníků, což je situace srovnatelná s případem stěžovatelek. Ty navíc ani netvrdí a neprokazují, že bude docházet k mimořádnému obtěžování, jejich námitku lze spíše chápat jako povzdech nad snížením dosavadní míry soukromí v důsledku realizace stavby. To však nemůže vést k závěru, že stavba zasáhne do jejich soukromí mimořádně intenzivním způsobem, proti kterému by bylo nezbytné jim poskytnout ochranu. Mimo to stavebník ve vyjádření k žalobě (jakož i ve vyjádření ke kasační stížnosti) podotkl, že bytový dům již okna ve směru na zahradu stěžovatelek má, samotnou stavbou se pouze zvýší jejich počet. Na tento argument stěžovatelky nikterak nereagují.

[89] Jinými slovy platí, že běžné užívání oken u obytných prostor obvykle není imisí ve smyslu § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Pohled oknem na sousední nemovitost lze považovat za imisi jen v mimořádných případech a zásadně je na těch, kteří si připadají možným pohledem obtěžováni, aby pomocí různých technických řešení zabránili ostatním hledět na svůj pozemek nebo do své nemovitosti (srovnej právní větu k rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, č j. 2 As 168/2016 – 28). Stěžovatelky neuvedly důvody, které by mohly soud vést k závěru o nadměrném sledování (respektive dotčení) jejich pozemku z nově zbudovaných oken v porovnání s běžným užíváním oken u obytných prostor.

[90] K otázce plynulosti a bezpečnosti dopravy stěžovatelky toliko bez dalšího uváděly, že stavba ji negativně ovlivní. Toto tvrzení je ovšem v rozporu se závaznými stanovisky dotčených správních orgánů (viz závazná stanoviska Policie ČR ze dne 24. 11. 2016, č. j. KRPA-444271-1/ČJ-2016-0000DŽ; Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend ze dne 30. 9. 2016, č. j. MHMP-1717943/2016/O4/Jv a Úřadu městské části Praha 5, odboru dopravy, ze dne 12. 10. 2016, č. j. MC05 63767/2016/ODP/MM), jakož

i s rozhodnutím Úřadu městské části Praha 5, odboru dopravy, ze dne 30. 1. 2017, č. j. MC05 75894/2016/ODP/Kov, o vydání povolení stavebníkovi k připojení dotčeného pozemku na komunikaci N. a P. Tyto podklady jsou založeny ve spise a nic takového z nich nevyplývá.

[91] Konečně k výhledu z domu stěžovatelek Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěrem městského soudu, podle kterého bude ovlivněn nepatrně a pohodu jejich bydlení tak výrazně nenaruší. Stěžovatelky nijak konkrétně nepolemizují s tím, že uvedený závěr městský soud podpořil odkazem na projektovou dokumentaci a vizualizaci výhledu (viz průvodní zpráva k dokumentaci pro územní a stavební řízení, založená ve správním spise), kterou stavebník přiložil také k vyjádření k žalobě. Pouze namítají, že volný výhled z bytů je jednou ze zásadních hodnot a bude omezen zvýšením střechy o 2,48 metru. Podle nich se zvýšení stavby projeví úplně stejně na rovině i v prudkém svahu, v němž budovy stojí. Jak již bylo naznačeno, z dokumentace stavby i modelu výhledu z domu stěžovatelek nevyplývá zásadní omezení tohoto výhledu, přičemž v kasační stížnosti stěžovatelky neuvádí nic, co by Nejvyšší správní soud vedlo k přehodnocení daného závěru.

[92] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na § 109 odst. 5 s. ř. s. se nemohl blíže zabývat podáním stěžovatelek ze dne 7. 2. 2022, v němž tvrdí, že průběh stavby má na jejich nemovitost významnější negativní vlivy, než se původně předpokládalo (viz odstavec [48] výše). K tomuto podání v souladu s citovaným ustanovením s. ř. s. nepřihlížel.

VI. Závěr a náklady řízení

[93] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek městského soudu je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[94] O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelky neměly ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II. tohoto rozsudku).

[95] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. července 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu